

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo numero per lot arreu

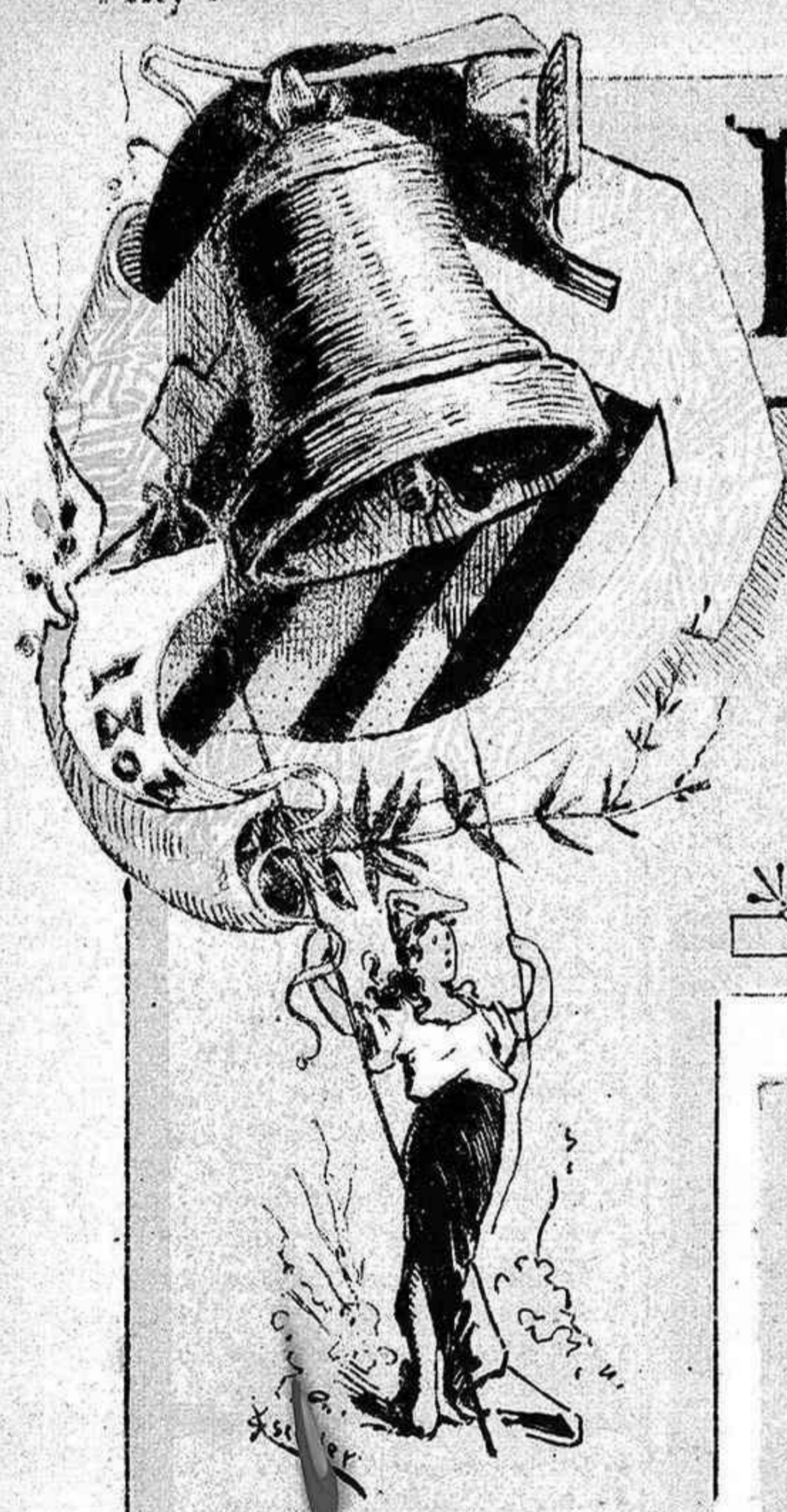
DIRECTORS:

LITERARI
A. FERRER Y CODINA.

ARTISTICH
RAMON ESCALER

Preu de suscripció 2 R^s al mes.

REDACCIO: San Pau-74-3^a

D. MARTÍ VERDAGUER

Véu; bon art y bona escola
tè 'l nostre amich Verdagué,
y la fama que ja té
entre 'ls dilettantis vola.
Es paysá y lo dir es dable
que á franchi ja ningú 'l supera,
y es en Verdagué en sa esfera
un cantant més que notable.

LA DONA DE BARRI

—*—

Es diu Llúcia; té cosa d' uns cinquanta cinch anys y viu de dugas pessetas que li passa cada dia l' únich fill que té á la Medica, (que diu ella,) el qual té un cafetin al carrer de Solis en Montevideo; industria que encara no li ha donat per torná á la patria' tal vegada per motiu de la cuota dels vuit rals qu' envia á sa mare fa mes dotze anys.

La Senyora Llúcia, com li diu tot lo barri, viu tant bé ab las dugas pessetas diarias com un rey ab 'ls quatre mil y pico de duros que jo may he comprés perquè se li han de dar. Lo demati, es lleva, agafa un cabasset que fa una fórtor tan heterogenea que forá impossible descriurera y se'n vá á plassa á fer la provisió de cada dia, prenent de passada cinch céntims de café ab llet en el carretó qu' es posa al cantó del carrer de 'n Tantarantana, ficant á dins del got, fets á micas, els quatre ó cinch bocins de pa que li van sobrar el dia antes, un dels quals encara mostra els residuos d' una arengada á la brasa.

Després d' haber prés allò que de café no 'n té ni el color, s' aixuga els llábis ab el revés de la mia y als pochos minúts entra al Bórn y comensa á repartí céntims entre las verduleras, la taula de la carn, y l' adroguer, fins el montánt d' una peseta. Todas las marmaneyas saben qu' á Montevideo es hivern quan aqui es estiu, y que 'n Mariano, qu' aixis es diu el noy de la Sra. Llúcia, li passa un violari que fa exclamar á mes d' una d' aquellas bonas donas: Ay Senyor! d' aixó 'n dich fills! vosté si, Sra. Llúcia que pot dar gracias á Deu!... Quina sort! anyadeix un altra que té dos noys que fan d' escombriayres; á mi només 'm donan disgustos y no tinch mes esperansa

qu' anar á morir á un Hospital y gracias. Sort qui l' ha.... Y la Sra. Llúcia enorgullida, s' en va després d' haber omplert el cul del cabassét, ab tres unsas de bou, unas esbargnias, alls, tomátechs qu' al cap d' una horetá ja vull tot bairrejat dintre una olla de terrissa mentras ella es á posar un pegát p' el histerich á la dona d' un municipal que cansada de correr metjes no sabia que la seva salut estava en mans de la mare del cafeté de Montevideo.

Al punt de las dotse está la Sra. Llúcia, soleta menjantse el contingut de l' olla y com no té que veurerla ningú, tots los utensilis de taula són aquella marmita y una forquilla de fusta ab las puntas rostidas que fica dintre d' ella, com els noys la baduquera á dins del cubell en dias de sortija.

Després de dinar y per la finestra del pou pregunta á la del tercer pis, si ja ha trovat dida y si nó ella mateixa va á la Plassa del Oli, que hi ha una agencia que li té encomanat si sab algú que necessiti els seus serveys y com la del terser pis vol llet de tres mesos justos y la Sra. Llúcia per res del mon l' enganyaria, li confia á n' ella, com també el cuidar-se de la tiradora perque l' examini.

La Sra. Llúcia es també l' arbitra en las questions del barri; ella es la que posa en pau als vehins que disputan y la que aconsella á las sevas amigas que no deixin dur gayres quartos als marits á la butxaca y que tirin aygua al barraló perque duri més y perque aixis com aixis el tabernè també n' hi tira.

La vetlla la passa la Sra. Llúcia jugant á la bascambrilla ab una dona ferida que li deu la vida, pus en comptes de medicarse per las receptas del metje, li va fer pendrer aguardent ab sal y quatre gotas d' aygua beneyta de la pica de S. Cugat; del contrari ja qui sap ahont tindria els óssos. A las vuit y després de tirar els céntims guanyats á la guardiola y que están dedicats á fer dir una novena, s' en va la nostra protagonista al seu pis perfumat ab aquell olor especial que llen-san las monjetas bullidas y que desde la olla y ab la sola locomoció de la furquilla de puntas negras, pas-

san á depositarse al ventrèll de la mare del americaño.

Al cap de mitja hora la nostre heroína s' adorm mastegant pare nostres sobre un llit de pots y banchs arrullada per lo estrident remor dels córchs que s' están menjant la capsalera ignorant que la seva feyna puga perjudicar á persona nada en lo mon.

PEPET DEL HORT

LA PUNTA DE DIAMANT

A la punta de Diamant,
garita de ca la Reyna,
si n' hi havia un soldadet
que entrava de centinella,
fill de la Plana de Vich,
travallador de la terra,
la vigilia de Nadal,
la nit de la Noche-buena.

Tot al voltant del braser
un tocava la víguela,
y cantava unas cansons....
¡No eran cansons de sa terra!
Llevat d' ell que estava trist
lo cuerpo de guardia reya,
quan lo cabo diu; «¿A quién
toca entrar de centinela?»

Ell que s' aixeca del banch,
pren l' arma de la rastella,
y s' abriga ab lo capot
perque la nit era freda;
queyan borrallons de neu,
y entrava per la finestra
un griso d' aquell tan fi
que no apaga una candela.

Ab tot y 'ls guants d' están vort
y 'l capot, las dents li petan;
li cau lo fusell del bras...
¡May ho havia fet l' Esteva!
Si escalfa 'l suhor del treball,
suhors d' angunia refredan,
Del Guadarrama l' ayret
més fi cada cop li entra.

Sent al cuartel de Sant Gil
als soldats que 's diverteixen;
de las collas dels carrers
bandurrias y panderetas;
tocar á missa del gall
las campanas d' una iglesia...
¡També ell hi anava cada any!
Lo senyor rector la deya.

Si va aná 'ab dol á soldat
no li feya por la guerra;
de la patria al enemich
no hauria girat la esquena.
Mes no pot ferhó ab lo vent
que li entra per la espitllera;
que ha d' estar de cara á n' ell,
cara á n' ell, de centinella.

—!Ay mareta del méu cor!
!Ay germans y germanetas!
!Ja poden resar per mí
si avans d' hora no 'm rellevan!
!Com nu arbre corgelat
ja las camas ni 'm sostenen!—
Y á la *Punta de Diamant*
s' hi glassava un centinella.

Cada any n' hi peta més d' un
arrencats á casa séva,
á la fábrika, ó al taller,
ó bé al treball de la terra.
No moren per defensar
de la patria la bandera,
sinó al Palau de Madrit
una nit de centinella.

D. CALVET.

Se tracta de donar l' alternativa á Nas--didal, futur Baró de la Puda, per las festas de Sanitat y Beneficencia. Los bitxos seran couénts y de la acreditada ganaderia del Ninot.

Los aficionados crehuen que morirá de le primera *cuquida*.

En la Plassa de Catalunya no hi faltavan mes qu' aquellas barráquetes que venen bunyols y pebróts confitats al cantó del carrer de Ronda.

Jo posaria tauletas en l' acera...
Si que hi estarian bè.

Diu que son admirables los discursos que pensava pronunciar lo Sr. Cras Balcons durant l' estancia del Sr. Romero Robledo en aquesta capital.

¡De quina 'ns várem escapar!

Apenas inaugurats los monuments de Colon y Clavé, ja 's tracta d' aixecarne un altre á la memoria de D. Pau Claris.

Si segueix aquesta febra qu' ara ab monuments la dona, prompte es veurá Barcelona convertida en GRAN PESSEBRE

Pot ser lo Dr. Audet tinga rahó. Tot sovint hí ha comunicats en los diaris, de malalts ú ha curat que no 's podian aprofitar.
Y que sembla que no es fet fer per sóta botxa, no.

Ay, voto al xicot!... Jo que fa quatre dias que ni sabia que fos metje!

Dintre quinze ó vint dias sortirá per Madrid lo nostre estimat Director Sr. Ferrer y Codina, per presenciari los ensaitjs de lo seu drama «Otger» traduhit per lo eminent poeta D. Marcos Zapata, qual estreno deu tenir lloch en lo proxim mes de Janer en lo Teatre Espanyol per la Companyia que dirigeix lo gran actor Sr. Vico.

Durant la seva ausencia quedará un suplent que ja sab hont te la ma dreta.

Lo critich teatral de «La Nacion» pica la cresta al de «La Publicidad» respecte lo drama «Sed de Justicia» del Sr. Bordas. ¡Que m' agradaria que 's treguessin los drapéts á la galeria! Aixis 's donaria á tots aquets critichs de *deber y conveniencia* lo valor que ténen, y quan lo publich veuria las sevas revistas, giraria full, qu' es lo qu' hauria d' haber fet sempre.

Oh! y despres; si ni s' han de llegir.....

Ab un poch d' atenció veuran los diaris qu' han de parlar bé sempre de tal ó qual autor y mal de tal ó qual altre y ja no tindran que pendres may mes la molestia de llegir revistas de teatros.

Ara l' han pegada contra l' arcalde Sant Andreu porque no arregla comptes.

Potser al home no li vé bè.

Qu' es bonica aquella anéedota del «Globo» referent á la Sra. Tubau á Paris! alló de: Si la Reyna... Tot m' ha fet enternir.

Lo pendó de la Academia de Bellas Arts, va emportarsen la palma en la professó cívica.

Gran mal, si era pintat de 'n Caba!

Diumenje torna á elevarse lo nou y valent aereonauta en la vehina vila de Gracia.

No hi faltarán aficionados.

Dimoni de Chix! es farà cèlebre.

Segons noticias de la Comisió

executiva per la medalla conmemorativa del premi ofert per la Academia á don Fredich Soler aumenta la suscripció de un modo notable, montant ja á una respectable cantitat lo que s' ha recullit. No podia esperarse menos del patriotisme de nostra terra.

Hem sentit á moltas personas queixarse y nosaltres estém ab ellas, que los pianos en los cafs no serveixen mes que per mortificar als concurrents que no poden conversar ab lo ruido d' aqueixas caixas armónicas que casi ningú ya escolta; principlement despres de dinar.

¿TE 'N RECORDAS?

¿Recordas nireta hermosa
aquells ratos deliciosos
que 'ls pasavam tan ditxosos
sense que ningú 'ns fés nosa?

¿Recordas aquells estius
que corriam pel jardí
tú cullint flors á desdi,
y jo als arbres buscant nius?

¿Recordas quan moltas nits
contemplant las estrelletas
tot passant horas distretas
palpitavan uostres pits?

¿Recordas ab quin ardor
un jorn á la matinada,
respirant fresca rosada
vaig declarar-te l' amor?

¿Recordas un donati
qu' estavas ruborisada
perquè t' vaig da una abrasada
Digas, te 'n recordas?.....—Si

—Donchs també deus recordar
ben be, si 't dona la gana,
la pallissa soberana
que ton pare 'm va donar.

Ego Sum.

TEATRO DE NOVETATS.
—Assistirem al estreno en dit Coliseo del drama del Sr. Echeagaray «Lo Sublime en lo vulgar».

Dipense mi generaaaaal;
esta vez nos ha salio
un poquito designaaaaal...

LICEO. — Lo eminent tenor Sr. Gayarre va fer l' epílech de

Un gelat passat.

Are si que l' agafó.

— Aquet criat may se n' aparta.
 — Abridat, fa un fret mol fi.
 — Animo... l' hi vaig a di
 si l' hi vol donar una carta.

— Ahont vá tant desabrigada?
 Ja ha rigut; soch un D. Juan!
 — L' hi donaré una mirada
 y m' ficaré al Restaurant.

No podrà escalfarse pas!
 quina lley mes indeent!
 tothom aquí va calent
 menos la punta del nàs.

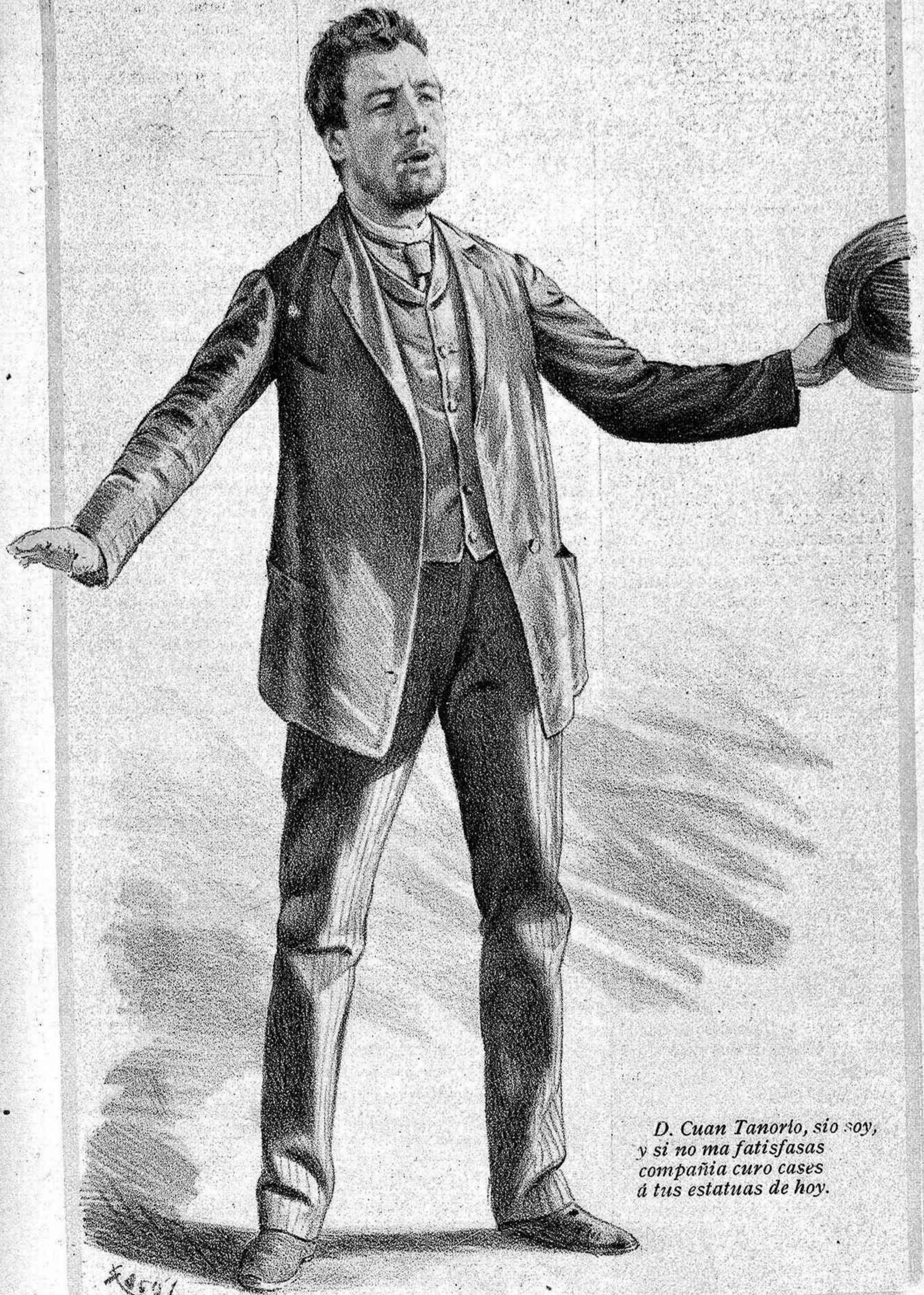
Hecater

Si jo sabès que 'm
 volguessen per maniquí.

Foch y nèn.

*D. Cuan Tanorlo, sio soy,
y si no ma fatisfasas
compañia curo cases
à tus estatuas de hoy.*

Korraler

despedida ab l' opera «Mefistófele» lo diumenge passat.

Ab lo tren de la tarde del dimars va marxar dit artista á Nápolis en hont ha de debutar lo 18 del present mes ab l' Africana. Lo dissapte s' estrena lo senyor Stagno ab lo Robert, que fa tant bé. 'L sentirém.

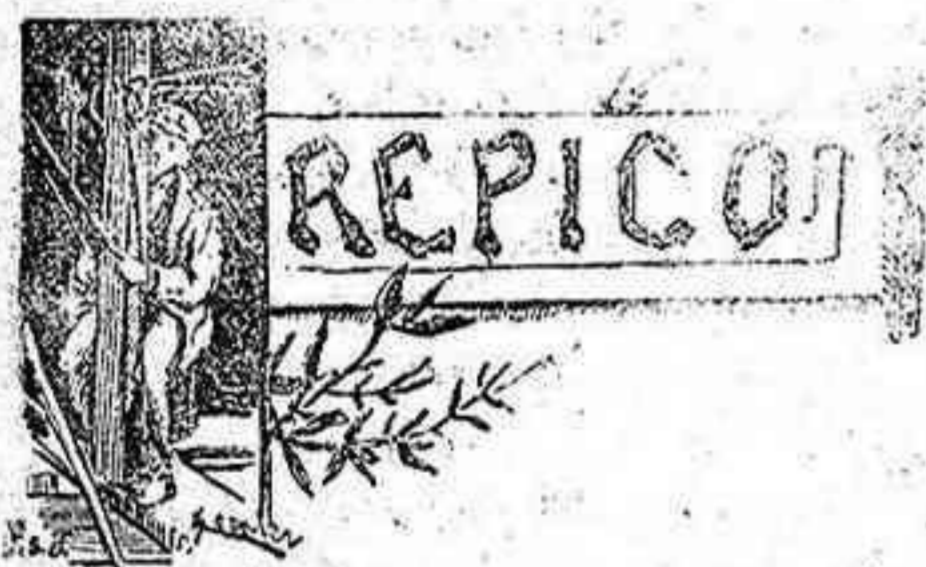
ELDORADO.—S' ha estrenat «El gorro-frigio» ab gran éxit. 'M sembla que aquesta empresa estirará la temporada; ben tonta seria de no ferho.

CALVO-VICO.—Es dona un plat més ab lo quadro cómich-lirich del que forma part la tiple Srita. Zalzivar que ho fa d' alló més bé. Per avuy estáva anunciat l' estreno d' una zarzuela ab lo titol de «Chateaux Margaux».

ROMEA.—Anuncia per diumenge «Lo sublime en lo vulgar» que s' espera la farán de primera classe... Si, Si, val mes tardar un chich més y que péti. A la quenta ó en aquesta obra no hi trevallen senyoras ó la Empresa es molt poch galant ab las sevas primeras artistas.

OPERA (Antes Circo).—Segueix fent las delicias del públich la Srta. Svicher y acompañament. ¿Qué volen més per dos raléts?

ESPANYOL.—Enriquit ab l' adquisició de D. Ricardo Guerra. Si ho haguessin fet avants *otro gallo les cantára*. Ara poden dir que despatxan género bó.

Un parte de Bruselas diu que ai pasa la Reyna per el Boulevard Waterloo va ser xiulada per un grupo de personas.

Que content ne deu estar D. Anton. D' aquí á un quan temps podrá dir: Allá per los anys de 1888 varem ser xiulats jo y la Reyna de Bélgica.

Ab tot té sort aquet conservador.

Ya en Sagasta per consolarlo li va dir que també s' havia xiulat á n' ell y no 'n va fer cas.

Es clar, xiulets ray... los afuselements son terribles, ó alló de 'n Santa Coloma en temps de Felip IV.

En Cassola diu que á Madrid hi falta un Boulanger de debó per combatir el parlamentarisme.

Y donchs que fá?...

Ah... si... alló del coll...

Lo Diluvio de tot fa plat. Are per lo del cocodrillo del Parque, retreu las plumas de gacela del pobre Balaguer.

Ja n' hi han fet menjar de plumas...

Es tracta de fer una plassa de Toros nova á la jurisdicció dn Gracia.

Y l' Institut, quan se fará? Aquella primera pedra ni dehuen saber ja ahont es. Al menos podian treuerla que sempre podria servir per algun objecte.

Quan vagi á demanar algun jove á alguna noya, lo primer qu' ha de preguntarli haurá de ser: No es pas sabaté vosté? Ho dihem perque diuhen qu' aquell que va matar á la seva dona al carrer de 'n Bot era sabater y el que va mitj degollar á la sogra en lo Carrer de San Pau, també.

El gremi está de pega.

Lo Clero hauria de reclamar per lo que respecta á las campanas dels escombriayres. No dona lloch á pocas equivocacions...

Antes, per molt menos hauria anat l' iniciador á las presons de l' Inquisició.

Hem rebut un tomet de poesias de M. Fius y Palá. Ja 'n parlarém.

Un mestre d' estudi que fa temps que no cobra, ha demanat permis per menjarse á los xicotos que no sapiguessin la llissò.

Se creu que li será negát.

Sr. Dallonsas: La Publicitat en el número del divendres deya Malgat y es déu posar Malgrat com ho saben tots los noys d' estudi.

Apa..... Envihili una targeta; cuiti.

Ay! no! trés.

Ha visitat la nostra Redacció lo nou setmanari ó lo que siga, titolat «Lo Porró»; l' hem examinat y hem vist que raixa molt prim. Sembla que s' embussará aviat.

Un xicot qu' estava en lo Escorxador escribia al seu pare que vivia á Cardona. Pare, los amos están molt contens de mí: ja 'm fan escorxar y diu qu' avants d' un més ja 'm farán degollar.

A una noya molt ignocenta que se li havia mort sa mare de poch, va dirli á un que va oferirli un tall de tomátech.—No 'n puch menjar; no veu que porto dól fresch y aixó es vermell?

Un que va treurer lo primer premi de cent mil duros de la Loteria, deya: Que 'nsoch de desgraciat! vaig tenir á la má el número següent y no 'l vaig pendrer podent treurer també l' aproximació!

Un jove desesperat va dirli á un amich:

—Noy, deixam la teva pistola.

—Perque la vol?... digámho ab franqueza.

—Fa tres dias que no menjo! per empenyarla!

En Mercader, á n' en Pla un burro li va comprá.

Molt extravagant deu ser, qu' ell mateix s' enorgulleix de que tothom, ja coneix lo barro d' en Mercader.

En Miracle un amich meu, va casarse per Nadal y com qu' es molt natural ans d' un any tingué un heréu.

Y segons diu en Pèpet, en Miracle, va esplicant per tot, que, sense ser sant, un petit Miracle, ha fet

P. BROT.

No estraynis que ara no passi
p' el teu carrer com avans;
com estém á la *cuaresma*
no m' agrada fe 'ls gegans.

Sí en las miradas que 't dono
tot lo meu foch t' hagués dat,
ya tindrias Marieta
tot lo cos socarrimat.

EMILIA.

—¿Diu que dona grans tristorns
á sa muller en Tarradas?
—Ca!.. 'l que li dona mols jorns
es un fart de garrotadas.

—¿Com ho passa Sr. Rull?
—Per ara no gaire bé
puig diumenje en la Mercé
per desgracia perdí un ull.
—Y per só te que plorá?
—Donchs que haig de fer Sr. Lari?
—Posa un anunci al diari
y qui'sáb si 'l trovará.

JOSEPH M. BERNIS

CANTARS

T' estimo nineta hermosa
ab tot l' anhel de mon cor;
pero si may ab tu 'm caso
no 't descuidis de dú 'l dot.

Dom un bés, Angeleta,
per compassió.
Ja vèus qué no 't demano
rès de valor.
Y á mes de qué
si may te 'n penedeixes
te 'l tornaré.

JUAN ARBÓS ALEU.

Si no vols que 'l mon 't xiuli
ni que 't rompin algun ós
creu aquest consell que 't dono:
no sigas conservador.

No surtis pas al carrer
nineta dels cabells rossos
perque prompte ha de pasar
aquell carretó dels gossos.

Ton cabell sembla de seda
tos llabis vermell coral
pero això si tens la boca
que hi cap l' Universitat.

EGO SUM.

Telegramas particulars de LA TOMASA

—*—

Zanzibar, 30-7 mati.—Gran plu-
ja de magranas alemanas sobre Lin-
di y Soadani.

Allá ray que no hi ha en Capri-
les.

Berlin, 5-8 tarde.—Alló del bras
de l' Emperatriu de Rusia por ser
que no siga rès... A la quenta va
ser un mal gesto al anarse á mocar.

Madrid, 5-8 id.—Ara resulta, per
vèus *volditigas* que Higínia no va
ser la que va assassinar á D^a. Lu-
ciana, y segons un «Interview» de
«El Liberal» s' ha de seguir bus-
cant á l' autor.

Ja 'l trobarán, ja... prou!... ahir
crech que ja casi 'l tenian.

Paris, 4-3 id.—En lo desafio en-
tre Mr. Reinach y Mr. Déronléde
van cambiarse dos tiros de revolver
á cent tres passos, sense consequen-
cias.

Volian tornarhi, pero diu que
van dir: No juguém que podriam
apuntar malament y tocarnos.

Se sab de cert que 'ls revolvers
eran carregats ab bala.

MOVIMENT DEL PORT

Berganti «Barcelonés» Fa viatges
de ida y vuelta desde 'l golfo de la
Plassa Real al Canal de Barbará á sis
rals al més

Ofereix luxosas cambras y bona ali-
mentació pero no porta casi cap pas-
satger. Sórt qu' está subbencionat y
que la marineria no cobra.

Goleta «Publicidad» Surt cada de-
mati de la Rambla del Centro ab rum-
bo al Sufraji Universal y al Somni de
las Truñas.—Com va sempre tan car-
regat de papagayos, casi bé no pot
embarcar passatges en las *sébas* espa-
ciosas cambras de... sanch y fetge á
la Mironesa.

Llaud «Dinastia» Per ara aquet bar-
co liliputiense ha tancat el registre
per estar abarrotat de xiulets fins als
topes.—Se creu que al millor dia nau-
fragi d' nn cop de cua de xanguet.

Balandra «Godó Hermanos.» Viat-
jes de competencia ab lo berganti
Barcelonés, pero va á la Vanguardia.
Té el casco de resistencia y las bode-
gas ben provéidas. — La tripulació
cobra.

Monitor d' espolón «Diluvio Uni-
versal» Aquet barco porta pessatgers
hasta en las cófas; clava cada andana-
da de cego que fa tremolar y segeix
derrotero desconegut. Cada dia em-
barca passatgers del berganti «Publi-
citat»; tant que aquet ha tornat á po-
sar el mascarón de proa per veurer d'
animar al passatge.

Brick-bark «Renaixensa» Fa viatjes
á las Hespérides carregat de trovadors
y ninetes; la tripulació va vestida de
juglar y enrahona cantant.—Issada al
palo messana porta la bandera de ma-
tricula ab las nou musas ballant el
bolero.

ANUNCIS

Es pendrán en bona hipo-
teca, cent mil duros á pagar un ral
cada setmana.

Es darán á mitat de preu
bitllets de la rifa de la Exposicio Uni-
versal, que no s' han mirat mes qu' una
vegada.

Fabas pel mal de caixal.

'S fican las fabas á la butxaca, ba-
rrejadas ab el cáixal que s' ha de
fer arrencar avants

Es remey probat.

Polvos d' unglá de gat

pera matar ratas.

SABATAS DE PAPER DE SEDA
p' els ulls de poll.

CANARIS que cantan tot el Faust
si se 'ls ensenya.

Las direccions las trovarán en qual-
sevol centro de anuncis.

CORRESPONDENCIA.

J. Sebastiá.—No envihi rès trist, prou
que ho estém nosaltres. Això si, mi-
rishi una mica més.

S. Font.—No se de qué 'm parla; si
ho vol endevinarho ho ha de enviar á
aquesta Redacció, no á l' Adminis-
tració.

P. Galindayna.—La Guipira s' ha
fos de debó.—La poesia anirá ab algun
petit remendo.

A. Garcia.—No 'ns agrada. Manresa
s' escriu ab una r solament.—Tréguila
antes no ho vegi lo Sr. Alsina.

Pere Anton.—No 'ns estranya; tam-
bé va enviar al Sr. Escaler una llista
dels certámens en hon havia sigut pre-
miat. Sempre la modestia ha sigut
germana del talent. Aixó de que Jener
s' ha d' escriurer Janer, no ho ha re-
parat; calli que no s' en adoni.

Lo pis de Casa.—Demanéni á l' autor
d' aquesta poesia nos la torni á enviar
puig n' hem perdut la mitat.

Noy Ros.—Lomateix li dihém; s' ens
ha *traspápelat* lo que va euvianos.—
Dispensins. Queda suscrit

Dr. Tranquil.—Ja la tenim; ja anirá
Cap y Cua.—Anirá el geroglífich quan
li toqui 'l torn.

Quimet Vinyas. San Andreu. Rebut
sellós. Queda suscrit. Anirá á la llista;
no vá mal.

D. Bartrina.—No m' agrada. Ho
sentim.

Pascurrias.—Llensi la poesia antes
que 'n G. Belmonte Müller s' en ado-
ni; y no escrigui may mes... ni en pro-
sa.

J. O.—Si, home, si: Quan no dihém
rès es que 'ns agrada. Anirá.

Abel.—S' enfila massa. Yo ja no sa-
bia á quin pis era. Fassi una altra cosa

Set de Justicia. Vuit de Justicia

XARADA

Prima-quart es noni do dona
que si es joye no es dos-terça
es llegun tercera inversa
y una lletra la segona.
La primera n' es vocal
dos-quarta 'n to la persona
y en carrer de Barcelona
lector es lo meu Total.

Eoo Sum

II

N' es la primera invertida
un dels pronoms personals,
y la segona es un número
dels qu' en diuhon cardinals.
Y del meu tot lector are
no tens moltes al davant.

Nov Ros.

CONVERSA

—¿Que vols venir Quim ayuy?
—Ahont vas?
—Al Tivoli.
—Que vas tot sol?
—No; hi vé en Popet y la tia.
—Ta tia Carmetà?
—No home, ya te ho hi dit avans.

COL Y PLÓ.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula que anantli
trayent cada vegada una lletra del
derrera, donga els següents resultats:
Primera: al us de moltes senyeras.—
Segona: una prenda del traje militar:
—Tercera: animal de ploma.—Cuarta:
part animal.—Quinta: negoció.—Sex-
ta: consonant.

MUDANSA

Popet, si vas al casino
y no tens ganas de total
juga al tot ab don Marsalj
qu' el bon home té pech tino,
J. N. ALIAS.

COMBINACIO NUMERICA

Omplir aquestos piehs ab numeros
que llegits horizontal, vertical y dia-
gonalment donguin per resultat 24.

R. PALLEJÁ:

GEROGLIFICH

A B L

TOT

PAU PELEGRÍ.

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

XARADA I.—Casanovas.
ID. II.—Pilar.
ANAGRAMA.—Polca. Palco.
CONVERSA.—Recasens.
GEROGLIFICH.—Un sigle te cent anys

La Tomasa.

PERIÓDICH IL·LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.
Número corrent. . . . 10 céntims.
Atrassat. . . . 20 id.

NOTA.—Tota reclamació po-
drá dirigirse á la Imprempta y
Administració de dit periódich,
carrer de Basea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Miró y Comp.^a